

Dignitat i sobirania

«Aquests vots demostren que a la Catalunya del segle XXI es poden fer coses inimaginables en altres llocs»

Jornades importants, als parlaments espanyol i català en les darreres hores. D'una banda, a Madrid, es van celebrar els 40 anys de les anomenades primeres eleccions democràtiques (aquelles en què encara hi havia partits prohibits, presoners polítics i en què el rei va nomenar a dit 41 senadors). L'endemà, a Barcelona, els diputats catalans votaven a favor d'una llei per declarar il·legals els consells de guerra del franquisme, tal com reclamava des de feia anys la Comissió de la Dignitat de l'imprescindible Pep Cruanyes.

Un espectador desinformat i aliè a allò que ha passat en els darrers temps podria entendre aquests dos actes com a complementaris. En realitat, però, les dues iniciatives xoquen frontalment. D'una banda, al Congrés espanyol es va viure una sessió d'apologia de la Transició i el seu llegat fins a avui (tot i que, paradoxalment, hi faltava un dels seus principals protagonistes, el rei emèrit Joan Carles I).

Al Parc de la Ciutadella, pel contrari, s'enterraven els efectes d'allò homenatjat a Madrid. I amb aquest gest de sobirania s'acabava, ni que fos formalment, amb un dels grans pecats de la Transició: no haver reparat les víctimes de la dictadura. Aquest és un gest valent, un gest democràtic contra les injustícies imposades pel franquisme i tolerades per l'Espanya democràtica de PSOE i PP.

I això val encara que, a darrera hora, hagin donat suport a la iniciativa grups com el PP o C's, que sempre s'han negat a condemnar la dictadura i als quals els importen un rave els damnificats del franquisme. I també val, malgrat que s'hagi validat amb els vots del PSC, que fa pocs mesos a Madrid es va negar a aprovar un text en favor de l'anul·lació del procés contra el president Companys. Aquests vots (i aquesta unanimitat, encara que sigui obligada per les circumstàncies) demostren que a la Catalunya del segle XXI es poden fer coses inimaginables en altres llocs.

Per exemple, poques hores abans d'això, al Congrés de Madrid es va poder sentir un discurs del monarca Felip VI en què, novament, es va contraposar la democràcia a les urnes i es va equiparar la voluntat de votar a ?l'arbitrarietat, la imposició i la inseguretat?. Un discurs que va servir per lloar les bondats d'una Transició que, 42 anys després de la mort del dictador, encara no ha fet possible, per exemple, l'anul·lació dels judicis franquistes, just el que ha fet, per unanimitat, el parlament de Catalunya.

Així, mentre des de Barcelona s'homenatjava als lluitadors antifranquistes i als represaliats per la dictadura amb l'anul·lació dels 63.901 consells de guerra que es van produir a Catalunya entre el 1938 i el 1978, a Madrid es lloava la figura d'un dels principals protagonistes dels darrers temps del franquisme: Rodolfo Martín Villa.

L'home sobre el qual la justícia argentina ha emès una ordre internacional de recerca i captura acusat de l'assassinat de 5 treballadors en vaga a Vitòria el març de 1976, quan era ministre de Relacions Sindicals. Un individu que mai respondrà davant d'aquestes acusacions perquè té tota la complicitat del govern espanyol i de les principals forces polítiques. Les mateixes, per cert, que permeten que encara avui, a Espanya, els afusellats pel franquisme continuïn sent delinqüents a ulls de la seva justícia. Madrid i Barcelona, com la nit i el dia.